

Libris .RO
ERIN HUNTER

Respect pentru oameni și cărți

PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFETIE

Apus de Soare

Cartea a XII-a

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinici

CAPITOLUL 1

Gheară de Mărăcine s-a așezat în mijlocul luminișului, privind către ceea ce mai rămăsese din tabăra Clanului Tunetului. Semiluna, subțire ca o gheară, plutea deasupra copacilor care încadrau valea de piatră. Lumina sa palidă dezvăluia vizuini călcate în picioare, bariera de spini de la intrare distrusă și dată la o parte, pisici rănite care ieșeau încet dintre umbre, cu blana zburlită și cu ochii măriți de groază. Gheară de Mărăcine încă mai auzea ropotul viezurilor în timp ce se îndepărtau de tabără. Tufișurile de dincolo de intrare fremătau în locul prin care fugiseră, goniți de Stea de Mustață și de războinicii Clanului Vântului, care veniseră la țanc pentru a-i ajuta pe cei din Clanul Tunetului.

Dar nu la vederea dezastrului își zburlique blana Gheară de Mărăcine și își înfîpsese labele pe pământ. Două pisici pe care credea că nu avea să le mai vadă niciodată își croiau drum cu atenție printre spinii împrăștiati ai barierei de la intrare. Nu erau rănite, iar blânile le erau curate și ochii mari, alarmați.

— Blană de Furtună! Ce cauți aici? a exclamat Gheară de Mărăcine.

Respect Puternicul motan cenușiu a pășit înainte până când și-a putut lipi nasul de cel al lui Gheară de Mărăcine.

— Mă bucur să te văd, a mieunat el. Am... am vrut să vedem dacă ați găsit un teritoriu. Dar ce s-a întâmplat aici?

— Viezuri! a răspuns Gheară de Mărăcine și a privit în jur, întrebându-se cum să înceapă să-și ajute tovarășii de clan răniți și spărați.

Stând lângă Blană de Furtună, pisica zveltă ce-l însoțea și-a trecut coada peste o zgârietură lungă de pe umărul lui Gheară de Mărăcine.

— Ești rănit, a mieunat ea.

Gheară de Mărăcine a dat din urechi.

— Nu-i nimic. Bun-venit în tabăra Clanul Tunetului, Pârâu! Îmi pare rău că ați călătorit atât de mult și ne-ați găsit în starea asta. A făcut o pauză, privind când pe unul, când pe celălalt. Totul este în regulă în Tribul Apei Învolburate? Nu mă aşteptam să ne vizitați atât de curând.

Blană de Furtună i-a aruncat lui Pârâu o privire atât de rapidă, încât Gheară de Mărăcine aproape că n-a observat-o.

— Totul este în regulă, a mieunat el. Voiam să ne asigurăm că ați găsit un teritoriu nou, așa cum a promis Clanul Stelelor.

Gheară de Mărăcine s-a uitat împrejur, la tabăra distrusă și la pisicile șocate care se împleticeau printre rămășițele fostei lor case.

— Da, l-am găsit, a murmurat el.

— Ai spus că v-au atacat viezurii? a întrebat Pârâu, intrigată.

— Au venit aici dinadins, a explicat Gheară de Mărăcine. Doar Clanul Stelelor știe de unde au apărut! Erau mai mulți viezuri decât am văzut în viața mea. Ne-ar fi ucis pe toți, dacă nu ne sărea în ajutor Clanul Vântului.

Labele îi tremurau, așa că și-a înfipt ghearele în pământul pătat de sânge pentru a se ține pe picioare.

Blană de Furtună a dat din cap.

— Nu trebuie să ne spui totul acum. Mai bine zi-ne cu ce vă putem ajuta!

Gheară de Mărăcine a mulțumit în gând Clanului Stelelor pentru că alesese chiar acel moment pentru a-l trimite pe vechiul său prieten înapoi la clanuri. El și Blană de Furtună trecuseră prin multe împreună în prima lor călătorie către locul în care se îneca soarele în mare, era chiar prietenul pe care și-ar fi dorit să îl aibă alături.

A întors capul când un mieunat de jale a răsunat dintr-un tufiș de ferigă aflat la marginea văii de piatră.

— Trebuie să găsim toate pisicile care au fost rănite grav. Unele dintre ele vor merge să se întâlnească cu Clanul Stelelor, i-a avertizat el, privind-o pe Pârâu. Viezurii au venit hotărâți să ne ucidă, nu să ne gonească.

Pârâu l-a privit lung.

— Orice s-a întâmplat aici, eu vreau să vă ajut. Am trăit și noi asemenea momente înfiorătoare, cu Colț Ascuțit, vă amintiți?

Colț Ascuțit era o pisică de munte uriașă, care terorizase Tribul Apei Învolburate vreme de multe luni, până la sosirea pisicilor din pădure. Sora lui Blană de Furtună, Coadă de Pană, murise în timpul luptei, sacrificându-se pentru a ucide fiorosul animal.

— O să vă ajutăm cu orice aveți nevoie, a promis și Blană de Furtună. Doar să ne spui ce vrei să facem. Tu ești secundul Clanului Tunetului acum, nu?

Gheară de Mărăcine s-a uitat lung la o bucătică de mușchi de sub laba lui din față.

— Nu, a spus el. Stea de Foc a decis să nu numească un alt secund. Vrea să-i mai dea timp lui Dungă Cenușie să se întoarcă la noi.

— Trebuie să fie tare greu.

În vocea lui Blană de Furtună se simtea o umbră de milă, care l-a făcut pe Gheară de Mărăcine să tresără. Nu voia mila niciunei pisici.

Deodată, Pârâu a înmărmurit.

— Parcă ai spus că viezurii au plecat, a șuierat ea.

Gheară de Mărăcine s-a întors și s-a relaxat când a văzut figura cunoscută, cu botul ascuțit, cu alb și negru, care ieșea dintr-un tufiș de ferigă uscată.

Blană de Furtună a atins umărul lui Pârâu cu coada.

— Ea este Miez de Noapte, a mieunat el. Nu ne va face rău.

A sărit înainte pentru a se întâlni cu bătrânul viezur, iar Miez de Noapte l-a privit cu ochii ei mici și apoi a dat din cap.

— Prieten din călătorie, a mormăit ea. Să te revăd mâncur. Și această pisică din Tribul din munte, nu-i așa? a adăugat ea, arătând cu botul spre Pârâu.

— Așa este, a mieunat Blană de Furtună. Ea este Pârâu, vânător-de-pradă din Tribul Apei Învolburate.

A chemat-o pe Pârâu făcându-i semn cu coada; pisica a pășit neîncrezătoare, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că

viezurele era prietenos. Gheară de Mărăcine o înțelegea; el o cunoștea bine pe Miez de Noapte, și tot îi era greu să-i vadă silueta masivă și să nu-și amintească de fălcile puternice, de ochii fioroși și strălucitori, de ghearele care sfârteau blana pisicilor ca pe niște frunze fragede.

S-au auzit niște pași grei și a văzut-o pe Miez de Noapte stând lângă el. În ochii ei sclipitorii se cîteau durerea și furia.

— Avertismentul meu prea târziu a venit, a mormăit ea. Prea multe nu am putut face.

— I-ai adus pe cei din Clanul Vântului să ne ajute, a spus Gheară de Mărăcine. Fără tine, întreg clanul nostru ar fi fost distrus.

Miez de Noapte a plecat capul, iar dunga albă i-a lucit în lumina slabă a lunii.

— Rușine mi-e cu neamul meu.

— Toate pisicile știu că atacul ăsta n-a avut nicio legătură cu tine, a liniștit-o Gheară de Mărăcine. Vei fi întotdeauna bine-venită în rândul nostru.

Miez de Noapte încă părea tulburată. În spatele ei, Gheară de Mărăcine l-a zărit pe liderul clanului; era aproape de centrul luminisului, alături de Stea de Mustață și de războinicii Clanului Vântului. A mers către ei, făcându-le semn cu coada lui Blană de Furtună și Pârâu să îl urmeze. La distanță de o lungime de vulpe, la adăpostul unui tufiș de mărăcini răscolit, Iaz de Frunză se aplecase asupra corpului inert al lui Blană de Cenușă. Pentru o clipă, Gheară de Mărăcine s-a întrebat dacă războinicul cenușiu murise, Tânăr când i-a văzut coada tremurând. *Clanul Stelelor nu ne va lua toți războinicii în această noapte*, s-a gândit el.

Pieptul lui Stea de Foc încă tresăltă, după efortul depus în luptă. Blana sa roșie ca focul era zdrențuită, iar din șold îi curgea sânge, din cauza unei zgârieturi lungi. Gheară de Mărăcine s-a îngrijorat. Oare liderul pierduse încă o viață? Chiar dacă nu o pierduse, nu încăpea îndoială că era rănit grav. *Îl voi sprîjini până la ultima mea suflare*, a jurat Gheară de Mărăcine. *Împreună, putem ajuta clanul să supraviețuiască, vom fi și mai puternici decât înainte!*

În ciuda rănilor sale, ochii lui Stea de Foc erau strălucitori; stătea drept, cu fața spre liderul Clanului Vântului, Stea de Mustață.

— Vă mulțumesc în numele întregului Clan al Tunetului, a mieunat el.

— Mă îndoiesc că veți mai avea probleme cu viezurii, a răspuns Stea de Mustață. Dar pot să las aici doi războinici, să vă păzească, dacă vrei.

— Nu, mulțumesc. Nu cred că vom avea nevoie.

Căldura din ochii lui Stea de Foc trăda lunga prietenie dintre cei doi motani. Gheară de Mărăcine i-a mulțumit în gând Clanului Stelelor pentru faptul că tensiunea dintre ei, resimțită de toate pisicile de când Stea de Mustață devine lider al Clanului Vântului, luase sfârșit.

— Războinicii tăi au nevoie de ajutorul pisicii noastre vraci înainte de a pleca? a adăugat liderul Clanului Tunetului. Dacă sunt răniți grav, sunt bine-veniți să rămână aici.

Gheară de Mărăcine s-a uitat la Iaz de Frunză, care încă stătea ghemuită lângă Blană de Cenușă. Când l-a auzit pe Stea de Foc, a ridicat capul și s-a uitat prin lumină către războinicii Clanului Vântului. Gheară de Mărăcine a simțit un fior de milă, dându-și seama că îl căuta pe unul anume.

Cu două zile în urmă, Pană de Cioară și Iaz de Frunză își părăsiseră clanurile pentru a putea fi împreună, dar vesteau că viezurii aveau să atace îi făcuse să se întoarcă acasă. Gheară de Mărăcine spera că Iaz de Frunză se întorsese definitiv; Clanul Tunetului avea nevoie de ea mai mult decât oricând, multe pisici fuseseră rănite în timpul atacului viezurilor.

Pană de Cioară își privea lung labele, evitând să se uite la Iaz de Frunză. De pe coaste îi lipsea o fașie de blană din cauza unei zgârieturi late, dar rana nu mai săngera, iar el își ținea greutatea pe toate cele patru picioare. Picior Palmat avea o ureche sfâșiată, iar secundul Clanului Vântului, Picior de Cenușă, săngera la umăr, însă niciuna dintre răni nu părea gravă, aşa că războinicii Clanului Vântului nu aveau motive să nu se întoarcă în tabăra lor.

— Cred că suntem cu toții în stare să călătorim, mulțumesc Clanului Stelelor, a răspuns Stea de Mustață. Dacă ești sigur că nu mai ai nevoie de ajutorul nostru, ne vom întoarce pe teritoriul nostru.

Pană de Cioară a ridicat capul și i-a aruncat o privire disperată lui Iaz de Frunză. Ea s-a ridicat în picioare, părăsindu-l pe Blană de Cenușă, și a mers să se întâlnească cu războinicul Clanului Vântului. S-au așezat puțin mai departe de celelalte pisici, cu capetele apropiate. Din umbră, Gheară de Mărăcine auzea totul, dar nu voia să se miște și să îi deranjeze.

— Rămas-bun, Pană de Cioară, a murmurat Iaz de Frunză, cu glasul înecat de durere. Ar fi... ar fi mai bine să nu ne mai vedem de acum înainte.

Ochii lui Pană de Cioară au sclipit, iar pentru o clipă Gheară de Mărăcine a crezut că va protesta. Apoi a clătinat din cap.

— Ai dreptate, a mieunat el. Nu ar fi mers niciodată.
Niciodată nu voi însemna pentru tine suficient de mult încât să fim împreună.

Iaz de Frunză și-a înfipt ghearele în pământ.

— Însemni pentru mine mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată!

Vârful cozii lui Pană de Cioară a zvâcnit.

— Tu ești pisică-vraci. Acum înțeleg ce înseamnă asta. Clanul Stelelor fie cu tine, Iaz de Frunză! Nu te voi uita niciodată.

El și Iaz de Frunză și-au atins nasurile – o atingere delicată, care a durat doar o clipă. Apoi Pană de Cioară s-a întors la tovarășii săi de clan. Iaz de Frunză s-a uitat după el, cu ochii înnegurați de durere.

Picioară Palmat i-a aruncat o privire sumbră lui Pană de Cioară, iar Blană de Nevăstuică i-a întors intenționat spatele, dar Stea de Mustață nu a spus nimic, ci doar și-a adunat războinicii cu o mișcare din coadă, înainte de a părasi tabăra.

— Mulțumesc încă o dată! a strigat Stea de Foc după ei. Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să vă lumineze calea.

Iaz de Frunză a rămas nemîscată până când silueta gri-neagră a lui Pană de Cioară a dispărut la umbra copacilor, apoi a plecat către vizuina lui Blană Fumurie. Pe drum, i-a făcut semn cu coada lui Inimă Luminoasă, care o mai ajutase uneori pe Blană Fumurie la treburile de pisică-vraci.

— Ești sigură? a întrebat ezitând Inimă Luminoasă.

— Sigur că da. Vocea lui Iaz de Frunză era răgușită de epuizare și de tristețe. Toate pisicile din clan sunt rănite. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

Ochiul sănătos al lui Inimă Luminoasă a strălucit, iar pisica a părut că se scutură de oboseală, urmând-o pe Iaz de Frunză către vizuină.

— Aceia sunt Blană de Furtună și Pârâu?

Gheară de Mărăcine a tresărit când i-a vorbit la ureche o voce răgușită. Zbor de Veveriță apăruse lângă el. Blana ei roșcată era murdară de sânge și vârful unei urechi îi era rupt.

— Nu vezi și tu?! a răspuns Gheară de Mărăcine, dându-și seama prea târziu că a părut nepoliticos. Scuze... a început el.

Zbor de Veveriță a făcut un pas în față, iar blana i s-a atins de a lui. Și-a pus vârful cozii pe botul motanului, pentru a-l face să tacă.

— Ghem de blană caraghios, a șoptit ea.

Gheară de Mărăcine s-a încordat, întrebându-se dacă ceea ce vedea în ochii ei verzi era afecțiune. Privind dincolo de ea, l-a zărit pe Blană de Cenușă, care se uita la el cu ochii mijiji.

Zbor de Veveriță nu l-a băgat de seamă pe Blană de Cenușă. A trecut pe lângă Gheară de Mărăcine pentru a-și lipi nasul de cele ale musafirilor.

— Mulțumesc Clanului Stelelor că ați venit! a mieunat ea, repetând gândurile lui Gheară de Mărăcine. Avem nevoie de toți prietenii noștri acum.

Gheară de Mărăcine a simțit că îl dor umerii de oboseală, la gândul lucrurilor pe care le aveau de făcut. Răni de tratat, vizuini de reconstruit, pradă de adunat...

— Vom vorbi cu Stea de Foc și ne apucăm de treabă.

Când s-au mai apropiat de liderul clanului, Gheară de Spin s-a uitat spre ei. Dintr-o tăietură adâncă de deasupra unui ochi îi curgea sânge.

— Blană de Furtună? a mormăit el, scuturând din cap, confuz. Nu, nu se poate.

Războinicul maro-auriu s-a prăbușit la pământ, gâfând.

Zbor de Veveriță și-a așezat coada pe umărul său, rugându-l să rămână nemîșcat până când rănilor îi vor fi tratate, iar Gheară de Mărăcine i-a condus pe Blană de Furtună și pe Pârâu la Stea de Foc.

Ochii liderului s-au mărit de uimire.

— Blană de Furtună... și Pârâu! Ce căutați aici?

— Vom avea vreme să îți explicăm altă dată, a mieunat Blană de Furtună. Deocamdată, Stea de Foc, spune-ne cu ce să ajutăm.

Stea de Foc s-a uitat prin poiană ca și cum nu ar fi fost sigur de unde să înceapă.

— Trebuie să aranjăm vizuină războinicilor, ca pisicile care au suferit cel mai mult să se poată odihni... dar trebuie să punem la loc și bariera de la intrare.

Întreaga tabără era devastată, iar puține dintre pisicile Clanului Tunetului erau în stare să înceapă reconstrucția. Blană de Cenușă se prăbușise la pământ, sângerând din pântec și dintr-o labă din față, în timp ce Iaz de Frunză îi lipea pânze de păianjen pe râni. Coadă de Nor și chiopăta către ea, cu o labă din față ridicată; o gheară îi fusese ruptă și îi curgea sânge.

— Salut, Blană de Furtună! a mieunat el în timp ce trecea pe lângă ei, ca și cum după o noapte plină de evenimente, apariția unui vechi prieten nu mai era o surpriză. Iaz de Frunză, îmi poți da o pânză de păianjen?

Furtună de Nisip mergea în urma sa, cu capul aplecat din cauza epuizării și tărându-și coada pe pământ. S-a oprit

când a văzut-o pe Iaz de Frunză, apoi s-a întors către Stea de Foc, cu ochii verzi întrebători.

Stea de Foc a dat din cap, semn că nu era momentul să vorbească despre ce se întâmplase.

— Vom sta de vorbă cu ea mai târziu, i-a promis el. Deocamdată, s-a întors acasă și asta e tot ce contează.

— Stea de Foc! a răsunat un miorlăit. Stea de Foc, au plecat mâncătorii ăia de mortăciuni?

Gheară de Mărăcine s-a întors și i-a văzut pe cei trei bătrâni, Blană de Șoarece, Floare Aurie și Coadă Lungă. Pe întuneric, fuseseră nevoiți să-și caute drumul cu atenție printre pietrele prăbușite care duceau la stâncă unde își făcuse vizuină Stea de Foc. Se adăpostiseră acolo când începuse bătălia.

Blană de Șoarece fusese cea care strigase acum; ea pierduse niște blană de pe umăr, coada lui Coadă Lungă sângeră, iar Floare Aurie avea o zgârietură lungă pe coaste. Ea îl îndruma pe Coadă Lungă, conducându-l cu grija.

— Sunteți bine? i-a întrebat Gheară de Mărăcine, mergând în întâmpinarea lor.

— Da, a miorlăit Blană de Șoarece. A încercat un vitezur să se urce pe Stâncă Înaltă, dar l-am trimis înapoi pe pietre mai repede decât își dorea.

— Dar dacă se întorc? a întrebat îngrijorată Floare Aurie.

— Ar face bine să nu se întoarcă! Mâarios, Coadă Lungă a scos ghearele, lăsând la vedere smocuri de blană de vitezur prinse în ele. Nu trebuie să-i văd ca să mă lupt cu vitezuri! Îi simt după miroslul lor dezgustător.

— Mai bine o lași pe Iaz de Frunză să se uite la zgârieturile alea, a mieunat Stea de Foc.